

2011. szeptember 12-én írtam az első bejegyzésemet a Facebookra, és ez lesz az utolsó: hamarosan nem csupán felfüggesztem, hanem megszüntettem az itteni oldalamat. Lehet, hogy egyszer még visszatérek, ki tudja. Az elmúlt évek során több ezer gondolatot tettem közzé és mintegy ezer fényképet. Valamiféle napló volt ez, amelyet természetesen megőrzök magamnak és a gyerekeimnek, mert fontos lenyomata annak, hogy mit éltünk át ebben a korban, s minderről mit gondoltam én s mit mások.

Szóltam bel- és külpolitikáról, nyomorúságos és vidám dolgokról, barangolásokról az országban, emberi sorsokról falun és városban, jó beszélgetésekről, érdekes vagy megdöbbentő felfedezésekről, művészetről, családról, gasztronómiáról és sok-sok zenéről, főleg operáról. Az értékrendem és érdeklődési köröm megmarad, a tájékozódási kedvem nem lanyhul ezután sem; én nem változom, csupán a nyilvános közléseimet iktatom ki az életemből jó időre, és azon a közvetítő felületen változtatok, ahol másokkal érintkezem. Több okból sokkal gyakrabban fogok papírt és tollat használni, mint eddig. Nem lehet állandóan rohanni, de nincs is értelme. Időről-időre jót tesz a hátralépés, az alaposabb gondolkodás és építkezés, a meglévő tudás és kapcsolatok elmélyítése, az új információk rendszerezettebb felvétele és értékelése. Rengeteg a kihívás, és ezeknek új megközelítéssel akarok nekiveselkedni.

Örülök a sok barátoknak és ismerősnek, akikkel a Facebookon találkoztam. Köszönöm, hogy követtek, köszönöm, hogy követhettem őket. Elérhető leszek máshol azoknak, akikkel találkozni akarunk. Búcsúzni ezért felesleges!